

umřít. Netušila jsem proč. Svého otce jsem nikdy nepoznala, zemřel při autonehodě, když mi byly dva měsíce. Nikdy jsem o něm moc nevěděla, jen jednou mi máma prozradila, že život s ním nebyl jednoduchý – byl nevyrovnaný a svou nevyrovnanost zapíjel alkoholem. Když jsem se ale měla narodit já, šel do sebe, ale nakonec se dostavil tento opět tragický závěr. Jako by i přes veškerou svou snahu, již kvůli mně prokázal, neměl právo na život. Do chvíle, než se máma spřátelila s Danielem, nepromluvila s žádným chlapem, co by nebyl příbuzný. Tehdy jsem si ještě připadala šťastná. Jezdily jsme k tetě Lindě a za babičkou a dědou. Ale pak přišel zlom. Máma poznala Daniela a najednou jsem buď byla pořád sama doma, nebo si mě nevšímala, a už nikdy jsme k tetě nejely. Zpočátku mi připadal milý, ale se zprostředkovanou vzpomínkou a zkoumáním dřívějšího života mého otce jsem vůči němu začala pociťovat jakousi averzi – jako by už nikdy nikdo nemohl být mým otcem. Zamkla jsem se. Byla jsem jako skříň, od které není klíč. A všechny své pocity jsem si s sebou vzala do té skříňe a nenáviděla jsem najednou celý svět.

Jedinou útěchou mi byla skutečnost, že jsem v oné vesnici měla ještě před třemi lety partu kamarádů, mezi nimiž byl můj nejlepší kamarád Honza. Měla jsem na něj spoustu vzpomínek – byl pro mě jako vlastní sourozenec, ale bála jsem se, že se během té doby, co jsem k tetě přestala jezdit, naše skupinka už rozpadla. Zbývalo mi tedy jen doufat.

„Aneto! Pojď, už musíme jet na nádraží!“ zavolala na mě máma. Zase mě vyrušila ze zamyšlení. Když o něčem přemítám, nejraději kreslím – většinou to, o čem zrovna přemýšlím. Kresbou mohu popsat každou svou myšlenku, svůj pocit. Ale jakmile mě něco vyruší, už to nemá cenu. Rychle jsem si sbalila blok a běžela k autu, u kterého čekali moje maminka a ten muž, jemuž jsem se ani nemohla podívat do očí. Jeho přítomnost mi vůbec nebyla příjemná, ale snažila jsem se utěšovat štěstím druhých – a to konkrétně štěstím mé mámy.

Někdy jsem si však říkala, že se mamka a Daniel nemají ani trochu rádi. Ani jednou jsem je neviděla dát si pusu nebo se držet za ruku. Tak proč s ním tedy byla? Možná proto, abych byla šťastná já, abychom byly bohaté. Jenže já nikdy nechtěla žít v přepychu a penězích. Opravdu má mamka patřila k těm, co se provdaly kvůli penězům? Anebo na tom vztahu opravdu něco bylo?

„Prosím, madam,“ řekl Daniel, když mi otevřel dveře od auta, svého luxusního kočáru, jímž se chtěl pochlubit celému světu, a tvářil se jako pán, který má všechno pod kontrolou.

„Nech si toho! Nejsem malá!“ okřikla jsem ho a nasedla.

Cesta na nádraží trvá půl hodiny. Co by se tak po tu dobu v autě s Danielem a mámou dalo dělat? Poslouchat jejich nezajímavé rozhovory o nezajímavých tématech. To znamená topit se ve svých myšlenkách stejně, jako jsem to dělala už roky.

„Co je ti? Ty se netěšíš?“ zeptala se mě máma ustaraným hlasem. Opět mě vyrušila. Vrhla jsem po ní pohled, který jasně vyjadřoval, ať se neptá, když odpověď moc dobře zná. Ať nevyzvídá, když ji to vlastně nezajímá. Když jí je jedno, jak se cítím.

„Jasně, že se těší, ta naše holčička. Vid?“ promluvil Daniel a nepřírozeně se usmál.

Opravdu to řekl? Vážně se opovážil nazvat mě *svou* holčičkou? Jak tohle jenom mohl vyslovit? Bylo mi z té představy na zvracení. Připadala jsem si jako nějaká bomba, která má za dvacet sekund vybuchnout.

„Tak zaprvé, ne, netěším se. Zadruhé, příště mě pošlete někam jinam a naplánujte si tu vaši dovolenou třeba o zimních prázdninách. A zatřetí, já nejsem žádná tvoje holčička!!! Ty nejsi můj otec a nemáš právo takhle mluvit!“ vyjela jsem rozčileně.

„Tak hele, mladá dámo, to, že nejsem tvůj vlastní táta, neznamená, že ti nemůžu dát takovýho lepáka, že se ti hlava otočí o sto osmdesát stupňů! Spíš bys měla být ráda, že nejsem jako on a nechlastám!“ odvětil našťavaně s nadějí, že tím hádka skončí. Že bude mít, jako největší pán světa, poslední slovo.

Deset, devět, osm, sedm, šest, pět, čtyři, tři, dva, jedna a výbuch!

„Neurážej mého tátu!“

„A dost už, chováte se jako malé děti!“ zaječela máma a svým křikem utišila naše vyplavené emoce. Nikdy moc nekřičela, a tak jsem hned věděla, že jsem to přehnalá. A tentokrát jsem jí nic nezazlívala, načež jsem se uvelebila na sedadle Danielova luxusního kočáru a uklidnila se – vlastně mi došlo, že nic tak hrozného neprovedl a připomínka týkající se mého otce nebyla nutná. Ostatně, díky Danielovi jsem udělala příjímáčky z matematiky. Neměla jsem mu tak křivdit. Ale omlouvat se mu jsem taky neplánovala.

Poslední minuty jsem se snažila smířit s tím, že k tetě Lindě prostě jet musím. Pokoušela jsem se samu sebe přesvědčit, že to třeba nebude tak hrozné. Třeba si nakreslím pár krásných obrázků.

„Tak vystupovat!!! A příště si tu drzost nech doma!“ pravila máma rozčileně a do rukou mi vrazila zavazadla. Vzala jsem si je, otočila se